

“Ваше Електорско Высочество,” писалъ той на Алберта отсрѣдъ уединено-то си жилище, “вий сте видѣли за прилично пакъ да исправите въ Халле *идолъ-тѣ*, който поглѣща съкровище-то и души-тѣ на окаяны-тѣ Христіаны. Вий мислите, може-бы, че азъ съмь умаломощенъ, и че сила-та на Императоръ-тѣ ще смѣлчи протестуваніе-то на единъ слабъ монахъ Но знайте това, — че азъ ще си испълнѣмь безбоязненно длъжностъ-тѣ, койѣто ми налага Христіанска-та любовь, и че не ся плашѣмь отъ адовы-тѣ врата; а още по-малко ся плашѣмь отъ папы, владыцы, или архіереи.

“Прочее, смиренно умолявамъ Ваше Електорско Высочество да си припомните начало-то на тѣзи работѣ, какъ отъ единъ нищожнѣ искрицѣ избухнѣ толкозъ страшенъ пожаръ. Тогазъ, тоже, свѣтъ-тѣ живѣше въ въображаемѣ безопасность. ‘Този клѣтъ просякъ инокъ’, си мисляхѣ, ‘който, безъ ничіѣмь помощъ, бы нападнаѣлъ Папѣ-тѣ, е захванѣлъ едно дѣло, което е вѣнъ отъ силы-тѣ му.’ Но Богъ прострѣ мышцѣ-тѣ Си, и докара на Папѣ-тѣ повече смущеніе и беспокойство, отколкото е видѣлъ отъ какъ е сѣднѣлъ въ храмъ-тѣ Божій, и е зауправлявалъ Церквѣ-тѣ Божіѣ. Този исты Богъ